

Kis nyári üdvözlőlap

Színek:

Egy újonnan kifestett kórterem zöldje, egy autó metál türkizkékje, kerti pad pirosa, kis tavacska tükrének ezüstje, békák barna foltjai, egy pizsama kék csíkjai.

Hangok:

Kavicsok csikorgása és motorzúgás. Madárccicsérgés. Vízcsobogás. Kólásüveg szusszanása, süteményes papír csörgése. A szomszéd padról átszűrődő beszélgetés foszlányai. Egy kisolló fémes csattogása.

Mozgások:

Az egyik munkás egy korongecsettel színes csíkot húz a falra. Egy Suzuki végigszáguld a kavicsos úton, előbb fölfelé, az igazgatóság épülete felé, kiszáratva újra lefelé. A lehulló vízcseppek íve. Két béka nagyon lassan körülbelül nyolc centiméterre megközelíti egymást, aztán újra eltávolodnak.

Egy mozdulat, amint egy fiatalember a szájához emeli és megcsókolja egy idősebb férfi kezét.

Együtt a kép

A hirtelen jött koranyári melegtől tikkadtan ülök a medence melletti padon. Fáradt lettem a nagyothalló nénitől, a hajléktalan, megviselt külsejű idősebb nőtől, aki mintha csak félig lett volna jelen és az öregúrtól, akinek legfőbb gondja, hogy a szomszédja rácsatlakozott a vízórájára.

Az istentisztelet, bármennyire igyekeztem, mintha csak a saját monológom lett volna, nem értem el hozzájuk. Becsukódtak, nem tudtam megérinteni őket az üzenettel. Így jöttem ki ide a napsütötte parkba, hogy egy kis erőt gyűjtsek, s most itt ülök. Legalább néhány perc teljes csöndért imádkozom. ÉS Uram, ha lehet, akkor most embert se akarok látni egy ideig... Köszönöm.

Az ima nem hallgattatik meg. Vagy –ahogy már lenni szokott- nem úgy. Először is egy Suzuki megy felfelé az úton nagy robajjal. Fék, kerékcsikorgás, már fordul is meg és lefelé jön, ugyanolyan tempóban, teljes gázzal.

Majd látogatók telepednek le a velem szemben levő padra, közben derűsen beszélgetnek egymással. A békákra koncentrálok a kis tavacska közepén. Az egyikük nagyon lassan közeledik a másik felé. Próbálok kitalálni, hogy udvarlási jelenet szemtanúja vagyok-e és ha igen, akkor például melyikük a nőnemű, de nem nagyon tudok odafigyelni a szemközti padról hallatszó beszélgetés miatt.

Egy fiatal lány és egy fiú – ők a látogatók, a diskurzusból pedig közben kiderül, hogy a bő pizsamában köztük üldögélő úr a fiúapja. Panaszkodik, hogy mennyit fogyott. Feláll, lötyögteti a pizsamanadrágját. Ááá, nem vesztes, mondják azok ketten, jól is jön még neked a fogyás, Papa.

Próbálom tovább tanulmányozni a békákat, de már nem tudok odafigyelni.

Egyszer csak a fiú elővesza zsebéből egy kisollót, megfogja az apja kezét és elkezd vágni a körmeit. Közben elfogulatlanul beszélgetnek tovább. Amint végzett az egyik kéz körmeivel, a szájához emeli apja kézfejét és megcsókolja, olyan természetesen, mintha csak a mozdulatsor része lenne a csók. A másik kézen folytatja a körömvágást, miközben folyamatosan valami közömbös témáról van szó. A manikűr készen lett, az apa feláll a padról és bemegy a bokrok mögé.

A WC amúgy elérhető közelségben van, a park meg olyan gondozott, hogy senki sem jár a bokrok mögé pisilni, még a B épület földszintjén fekvő hajléktalanok is jól tudják ezt. Mikor az idős úr előjön a lombok takarásából, nem is a pizsamáját igazgatja, hanem zsebkendőt szorongat a kezében, a szeme pedig kicsit vörös. Leül a fiatalok közé, váltanak még pár mondatot, aztán fölszedelőzködnek és elballagnak a főépület felé.

Hirtelen fölfénylik a park, minden mozdulat és tárgy, levélke, kavics, béka és Suzuki, könnycsepp és kisolló egyetlen képbe áll össze, s míg végigfut a nyakam mögött a nyár eleji szél, én magam is a kép egy kis részének érzem magam.

